HLAS MISIE

podzim

Oběžník České katolické misie ve Švýcarsku

2017 - 3

Předplatné : **12**,- sFr Ročně 4x

Ročník: XLV

SLUŽBY ANDĚLŮ

Příběh je vymyšlený, ale přitom poučný a povzbudivý. Andělé jsou Bohem stvořené bytosti, sice neviditelné, ale přesto reálné. O jejich existenci Bible mluví mnohokrát.

Dva andělé – poutníci – se zastavili v domě jednoho bohatého člověka, aby požádali o nocleh. Bohatá rodina je sice pohostila, ale místo do světnice pro hosty je poslali spát do sklepní místnosti. Když ulehli na tvrdé zemi, starší anděl uviděl díru ve zdi a opravil ji. Když se jeho mladý průvodce ptal „proč?“, starší zkušenější odpověděl: „*Věci nejsou takové, jakými se zdají být*.“

Další noc si šli odpočinout do malého chudého hospodářství. Chudí sedláci je velmi dobře pohostili a pak jim nabídli svou ložnici, protože nic jiného lepšího neměli.

Ráno andělé našli chudého sedláka a jeho ženu se slzami v očích. Jejich jediná kráva, na které byli zcela závislí, ležela ve chlévě mrtvá. Mladý anděl opět položil otázku: „Jak se to mohlo stát? První muž měl všechno a tys mu ještě pomohl. Tito nemají skoro nic, přesto nás ochotně přijali, a tys dovolil, aby jim zemřela kráva. PROČ?“

„*Věci nejsou takové, jakými se zdají být*“, odpověděl starší anděl. „Když jsme byli v tom sklepě bohaté člověka, všiml jsem si, že v té díře byl uložen poklad zlatých mincí. Majitel domu byl velký chamtivec, a tak jsem díru zalepil, aby poklad náhodou nenašel.

Když jsme nocovali u chudého farmáře, přišel si anděl smrti pro jeho ženu. Dal jsem mu místo ní krávu. *Věci nejsou takové, jakými se zdají být*!“

Většinou neznáme všechny souvislosti. I když věříme v Boha, potřebujeme ještě důvěru, že vše, co Pán Bůh řídí, je v náš prospěch. A to se většinou ukáže až po nějakém čase.

Včerejšek je historie
zítřek tajemstvím
přítomnost je naše šance
ŽIVOT JE NEOPAKOVATELNÝ

PŘÁNÍ:

– nepromarni žádnou chvíli
– slunce ať stále svítí ve tvé duši
– ať po každé životní přeháňce následuje duha
– ať máš vždy po ruce dobrého člověka
– ať Bůh naplňuje tvé srdce radostí a pokojem

ŽIVOT V ČESKÝCH KLÁŠTERECH

Rozhovor s novinářkou **Alenou Ježkovou** (nar. 1966), která dva roky navštěvovala nejrůznější české kláštery a nakonec o nich vydala v roce 2013 knihu „Tichá srdce“.

- Jste věřící?

Nejsem. Na počátku téhle práce jsem si ale uvědomila, že se věřícím člověkem klidně můžu stát, a trochu jsem se toho bála. Bylo mi jasné, že mě tohle prostředí může hodně ovlivnit. A to se do jisté míry stalo. Řeholníci jsou poměrně uzavřenou společenskou vrstvou, žijí podle svých hodnot a jejich náplní je práce pro druhé. Pobývat v tomhle prostředí pro mě bylo docela úlevné.

- Myslíte, že lidé vstupují do kláštera, aby utekli před civilním světem a jeho problémy?

To určitě ne. Spousta lidí, která se vymyká z klasického modelu "založit rodinu a mít děti", může z vnějšího pohledu budit dojem, že si tím řeší nějaký problém a jsou osamělí. Klášter ale není temné a uzavřené místo. Je to jinak. Lidé tam vstupují po zralé úvaze, ne z nějakého poblouznění. Vlastně jsem v klášterech zažila i hodně legrace.

- Vyprávějí se tam vtipy?

Samozřejmě. O všech lidských slabostech, i o sobě samých. Některé docela dobře objasňují i rozdíly mezi řády. Třeba ten, jak se sejde jezuita, františkán a dominikán a najednou praskne žárovka. Františkán začne nadšeně opěvovat "sestřičku tmu", dominikán začne kázat o nutnosti tmy, z níž teprve může vzejít světlo, a jezuita jde a našroubuje novou žárovku.

- Ten vyprávějí jezuiti?

Slyšela jsem ho kupodivu od dominikána, nedá se říct, že by z něj jezuiti vycházeli nejlíp. Ukazuje to spíš různé zaměření jednotlivých řádů a jejich nahlížení světa. Premonstráti jsou důstojní a uměnímilovní, františkáni laskaví, pečují o lidi, zvířata a rostliny. Dominikáni jsou velmi vzdělaní a zapálení, jezuité praktičtí.

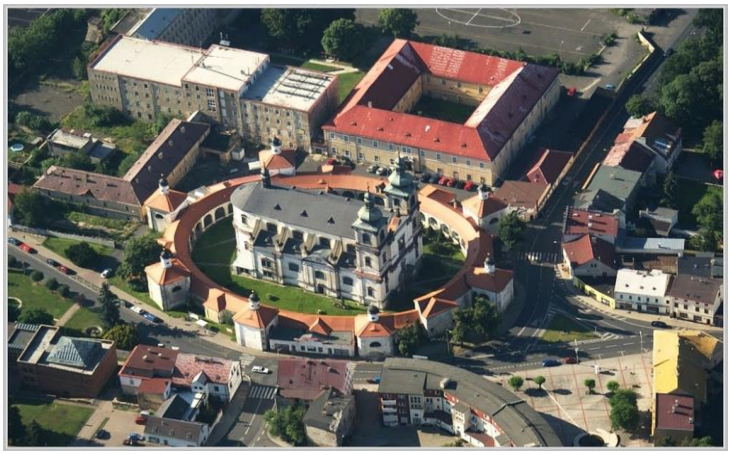

Klášter jezuitů Bohosudov – Severní Čechy

- Objevila jste při rozhovorech úplně neznámé příběhy?

Osobně mě strhlo vyprávění jezuity pátera Cukra, jemuž je hodně přes devadesát let. Prošel Terezínem, po válce obno-

voval jezuitské gymnázium v Bohosudově, s nástupem totality byl odsouzen a poslán do Jáchymova těžit uran, do proslulé "věže smrti", kde strávil asi deset let. Po propuštění pracoval jako skladník. Nakonec v 70. letech dostal státní souhlas vykonávat kněžské povolání a přitom opravoval chátrající kostely v okolí. Opravil jich celkem jedenáct – prakticky to vypadalo tak, že odsloužil mši a šel na lešení. Po roce 1989, po odchodu ruské armády z Bohosudova, dostal na starost Bohosudov a obnovil provoz gymnázia. (Zbytek života strávil aktivně na Velehradě, kde zemřel 26.6.2014 ve věku 97 let.)

- Z čeho se zrodil nápad napsat knihu o klášterech?

Celý život jsem strávila na Starém Městě v Praze. Chodívám těmi historickými místy a myšlenky mi různě běhají v hlavě. Jednou v zimě, asi před šesti lety, jsem procházela Husovou ulicí kolem dominikánského kláštera a napadlo mě, jak je dobře, že jsou řeholníci zase zpět, protože si pamatuju dobu, kdy kláštery byly zavřené a mrtvé. Zároveň jsem si uvědomila, že zvenčí není jejich přítomnost vlastně vůbec patrná. A došla jsem k tomu, že by bylo dobré zjistit, co se za těmi zdmi vlastně děje a jak to tam vypadá. Byl to dost naivní nápad. Navíc jsem sama na sobě začala pozorovat různé předsudky, o kterých jsem ani netušila, že je mám.

- Jaké předsudky?

Nejsem katolík. Věděla jsem, že k té práci budu potřebovat nějakou podporu. Nikoho jsem neznala – říkala jsem si, že když někde zazvoním, že mě vyhodí, že se vůbec nebudou chtít bavit. Když jsem se začala řeholními řády zabývat, zažila jsem podobné pocity i ze strany svých přátel. To je pořád důsledek čtyřiceti let komunistické totality, která do lidí dokonale implantovala nenávistný pohled na církev a náboženství vůbec.

Klášter premonstrátek Doksany (blízko Roudnice/n.Labem)

- Jak jste blok prolomila?

Začala jsem studovat katolictví vůbec. Dějiny církve, dějiny řeholních řádů, jednotlivých klášterů. Historie pro mne najednou dostávala úplně jiné obrysy. Formu jsem pak našla během rozhovoru s františkánem P. Benešem. Položila jsem mu první otázku – a on najednou začal mluvit o něčem úplně jiném, vzpomínal, jak se do řádu vlastně dostal. A mně to najednou přišlo zajímavé, bez dechu jsem naslouchala, a v té chvíli mi došlo, že je to přesně ono.

- Dívali se na vás obyvatelé klášterů jako na někoho exotického, když jste mezi ně přišla?

Nikdy. Je třeba si uvědomit, že tito lidé žili běžný život, někdy do osmnácti, jindy třeba i do třiceti let. Musím přiznat, že zpočátku byl patrný pochopitelný distanc. Nevěděli, co ode mne mohou čekat. Nakonec rozhovor odmítli jen asi čtyři řeholníci.

- Jakou část dějin jste chtěla poznat?

Protože už jsem byla připravená studiem, vyšlo mi, že veřejně téměř neznámá je perzekuce kněží a řeholníků v padesátých letech. V rámci tzv. akce K byly všechny mužské řeholní řády jediné noci přepadeny StB a Lidovými milicemi a řeholníci odvezeni co internačních táborů. Odtud mnozí putovali do vězení, byli odsouzeni ve vykonstruovaných procesech a šli do lágrů, kde strávili dlouhé roky. Byla to elita národa, několikanásobní doktoři, univerzitní profesoři, biskupové, často i velmi staří lidé. Tohle mě opravdu zasáhlo, ten brutální způsob, jak s nimi komunisté zatočili. Je zajímavé, jak podobné byly likvidační akce vůči řeholím v době nacismu a komunismu. Mnohdy se scénáře doslova opakovaly. Kupříkladu v Nové Říši poslalo gestapo celou komunitu premonstrátů do koncentráku, kde bylo pět bratří zavražděno. Za pár let se všechno opakovalo – tajná policie novoříšským do kláštera nastrčila zbraně, sebrala je taky a odsoudila. Na tom je krásně vidět, z čeho metody komunistů vycházely. Dost mě těší, že kniha vychází zrovna teď, kdy můžeme pozorovat opětovný plíživý návrat komunistů do klíčových funkcí státní správy.

- Měla jste chuť v klášterech zůstat delší dobu a řeholníky pozorovat?

Připadá mi to trapné. Nevím, proč bych nějakou skupinu měla pozorovat, když vážně neuvažuji o tom, že bych se stala její součástí. A hlavně jsem to nepotřebovala. Komunitu sice můžete pozorovat, ale stejně nepochopíte, co se tam ve skutečnosti odehrává, když navíc nejste věřící. V tomto ohledu jsem se i ve svém pochopení řeholního života mohla dostat jen tam, kde začíná víra. Dál ne.

- Mají být tyhle dva světy oddělené?

Samozřejmě, že ne. Mám chalupu v jižních Čechách a čistě ze zájmu jsem v posledních letech jezdila za hranice do severního Rakouska, kde jsem poznala několik klášterů. Bylo mi až do pláče, když jsem viděla, že třeba klášter ve Zwettel, srovnatelný například s naším klášterem ve Vyšším Brodě, zcela přirozeně funguje ekonomicky a lidsky, pořádají různá setkání, mají bylinnou zahradu se skleníkem, kde se konají svatební hostiny, zahradnictví, rybářství, hospodu, spravují své lesy. Je to prostě úplně přirozené.

- V Rakousku je to tedy jiné?

U nás se duchovnost za komunismu systematicky z lidí vykořeňovala. Řády měly silnou společenskou roli ještě za první republiky, provozovaly stovky škol a zdravotních zařízení, vykonávaly charitativní činnost, vzdělávaly mládež. To všechno komunismus cíleně zlikvidoval. Na tuto roli se řády dnes snaží navazovat, ale není to tolik vidět, protože lidí je mnohem míň. Mužské řeholní řády byly za komunismu zakázané, některé fungovaly tajně a jiné vůbec, ženské řády zase mohly v ústraní jakž takž fungovat, ale nesměly přijímat nové členky. Takže řeholníci tak přišli o dvě generace lidí. Po převratu v roce 1989 byly v klášterech buď starci anebo pětadvacetiletí lidé.

- Co lidi v klášterech štve?

Mnohem míň věcí než nás. Ti lidé žijí v komunitě a v řádu, v pevném společenství, které je mnohem solidnější než většina dnešních rodin. Komunita se buduje postupně, jste do ní přijat teprve po několika letech. A pak v ní strávíte celý život. Zprvu jsem se hodně podivovala nad tím, že řeholníci vypadají daleko mladší než ve skutečnosti jsou. Je to také tím, že v sobě nic nenechávají, všechny pochyby a nesoulady hned řeší. Zatímco katolíci mají zpověď, modlitby a rozjímání, my musíme chodit k psychologovi.

NĚKOLIK DOPORUČENÍ Z BOŽÍHO SLOVA:

„Snášejte se navzájem a odpouštějte si, má-li někdo něco proti druhému. Jako Ježíš odpustil vám, odpouštějte i vy!“ *(List sv. Pavla Kolosanům 3,13)*

„Lepší suchá kůrka chleba a k tomu pokoj a dobré vztahy v domě, než dům s plným stolem a denní spory a hádky!“ *(Starozákonní kniha Přísloví 17,1)*

OTEVŘENÁ NÁRUČ MATKY BOŽÍ – 100 let od zjevení P. Marie ve Fatimě

Panna Maria – podobně jako dříve na jiných místech (např. v r. 1830 v Paříži v ulici du Bac; v r. 1846 v La Salettě a v r. 1858 v Lurdech), nás vyzývá k návratu k Bohu, k pokání, k nápravě našeho života, k náležité eucharistické úctě a k modlitbě růžence, který je v rukou věřícího člověka tou nejúčinnější zbraní proti zlu. Zároveň nás Panna Maria upozorňuje - a od té doby na nespočetných místech světa - že nevrátí-li se lidstvo zpět k Bohu, neskloní-li se před svým Tvůrcem, přivolá na sebe velké pohromy (lidově zvané tresty), jako následky svých provinění a vzdoru.

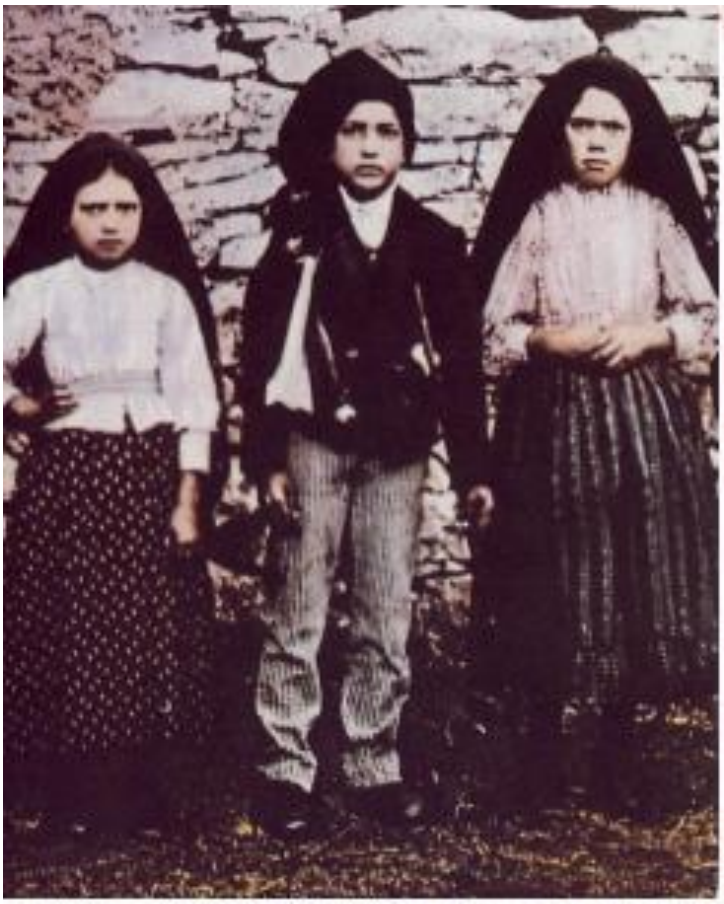

Lucie, František a Jacinta v říjnu 1917

Panna Maria se dětem zjevovala v Portugalsku na jednom osamělém místě zvaném Cova da Iria, kam někdy společně chodily pást ovce. Maria se jim zjevila celkem šestkrát, vždy třináctého každého měsíce. Poprvé to bylo 13. května 1917, naposledy 13. října 1917 - tehdy před 70.000 poutníky došlo k velikému slunečnímu zázraku, o kterém psaly všechny portugalské noviny a zveřejnily četné fotografie.

Ve Fatimě Panna Maria svěřila dětem závažné **"Tajemství", které obsahuje tři části: První je vidění pekla a pekelných muk**; modernímu člověku má důrazně připomenout, že ďábel a peklo skutečně existují, že to nejsou pouhé pohádkové představy pro děti. **Druhá část** obsahuje **proroctví o vývoji událostí po první světové válce, o Rusku a o druhé světové válce**; byla zveřejněna papežem Piem XII. v r. 1942. **Třetí část**, zveřejněná až teprve nedávno, 13. května 2000, papežem Janem Pavlem II., obsahuje **vizi konečného pronásledování církve před druhým Kristovým příchodem, papežovo utrpení a smrt, utrpení a smrt mnoha církevních osob**, ale zároveň i přínos jejich oběti života za spásu lidstva.

Sestra Lucie napsala **12.5.1982** papeži: *„Třetí část tajemství se vztahuje ke slovům Naší Paní: Jestliže lidstvo neuposlechne a odmítne tuto výzvu, Rusko rozšíří své bludy do světa a podnítí války a pronásledování církve. Dobří lidé budou mučeni a Svatý otec bude muset mnoho trpět, mnohé národy budou zničeny...*

Od chvíle, kdy jsme nepřikládali váhu této výzvě, zjišťujeme, že se naplnila; Rusko zaplavilo svět svými bludy. A konstatujeme-li, že se toto proroctví ještě zcela nenaplnilo, vidíme, že k němu postupně rychlými kroky směřujeme, pokud neopustíme cestu hříchu, nenávisti, pomsty, nespravedlnosti vznikající porušováním lidských práv, cestu nemravnosti, násilí atd.

Neříkejme však, že je to Bůh, kdo nás takto trestá; jsou to naopak sami lidé, kteří si připravují trest. Bůh nás s naléhavostí varuje a volá na dobrou cestu za plného respektování svobody, kterou nám dal; odpovědnost proto nesou lidé sami."

Rozhodnutí Sv. otce **Jana Pavla II.** zveřejnit třetí část fatimského poselství uzavírá dějinnou etapu poznamenanou lidskými touhami tragicky svázanými s mocí a nepravostí, proniknutou však milosrdnou láskou Boží a starostlivou bdělostí Ježíšovy Matky a Matky církve.

Působení Boha, Pána dějin, a spoluodpovědnost člověka v jeho dramatické a plodné svobodě, to jsou dva stěžejní body, na nichž se budují dějiny lidstva.

Panna Maria, jež se zjevila ve Fatimě, obrací naši pozornost na tyto zapomenuté hodnoty, na budoucnost člověka v Bohu, ve které hraje člověk aktivní a zodpovědnou roli.

Kardinál Josef Ratzinger tehdy napsal: „Dospěli jsem k poslední otázce: Co ve svém celku (ve třech částech) znamená ‚fatimské tajemství'? Co nám říká?

Především musíme říct spolu s kardinálem Sodanem: "…události, ke kterým se třetí část fatimského ‚tajemství' vztahuje, už se zdají být minulostí". Tak, jak jsou jednotlivé události představeny, už minulosti patří. Kdo očekával vzrušující apokalyptická zjevení o konci světa nebo o směru dějin, zůstal nutně zklamán: Fatima nenabízí uspokojení pro naši zvědavost, ostatně křesťanská víra většinou vůbec nechce a nemůže být návnadou pro naši zvědavost. To, co však zůstává provždy: je ***výzva k modlitbě*** jako cestě k záchraně a volání: ***čiňte pokání a obraťte se!***

Nakonec bych se chtěl ještě jednou zmínit o dalším klíčovém slovu ‚tajemství', jež se stalo právem proslulé: "Mé Neposkvrněné Srdce zvítězí". Co to znamená? Srdce otevřené Bohu, očištěné Božím milosrdenstvím, je silnější než pušky a jakékoliv zbraně. Mariino ‚fiat', slovo jejího srdce, změnilo dějiny světa, protože na tento svět přivedlo Spasitele a díky tomuto "Ano" se Bůh mohl stát člověkem v našem prostoru, a zůstává tak navždy. Vidíme a zakoušíme stále, že zlo má v tomto světě moc. Má moc, protože naše svoboda se stále odvrací od Boha. Avšak od doby, kdy sám Bůh má lidské srdce, a obrátil tak svobodu člověka k dobru, k Bohu, nemá svoboda v konání zla poslední slovo. Od té doby platí Kristova slova: "Ve světě budete mít soužení. Ale buďte dobré mysli. Já jsem přemohl svět" (Jan 16,33). Fatimské poselství nás vybízí, abychom důvěřovali tomuto příslibu!“

PRAVIDELNÉ ČESKÉ A SLOVENSKÉ BOHOSLUŽBY

Zürich: každou neděli v **19.00** hod. v kryptě kostela Herz-Jezu Wiedikon, Aemtlerstr. 49 (***přátelské posezení*** ve farním klubu po mši svaté každou ***poslední neděli*** v měsíci)

Winterthur: každou sobotu v **18.15** hod. v kapli Panny Marie u kostela St.Ulricha Rosenberg, Seuzacherstr. 1 (***přátelské posezení*** u kafé po mši svaté každou ***druhou sobotu*** v měsíci!)

Aarau: každou **1.** a **3.** neděli v měsíci v **10.00** h. v sále pod kostelem St.Peter und Paul (u vlak. nádraží)

Luzern: každou **4.** neděli v měsíci v **10.00** hod. v kryptě kostela St.Karl u Karlsbrücke, Spitalstr. 93
(V Aarau i Luzernu po mši svaté ***přátelské posezení*** u kafé)

Každá středa: SETKÁNÍ MLÁDEŽE (slovenské i české) v Italské misii na Feldstr. 109 od **20.00** hodin.
Italská misie, kostel Don Bosco, Feldstr. 109, Zürich.

Každý čtvrtek: SPOLEČENSTVÍ MODLITBY v Italské misii na Feldstr. 109, kostel Don Bosco, od **19.00** mše sv., po ní modlitba růžence; v postní době pobožnost „*křížové cesty*“, v měsíci květnu „*májové pobožnosti*“.

První pátek v měsíci: slovenská mše sv. v **19.30** hod. v kryptě kostela Liebfrauen, Weinbergerstasse 36, Zürich

Slovenské mše sv.: v Zürichu: každou neděli v **09.30** hod. v kryptě kostela Liebfrauen, Weinbergerstasse 34
v Basileji: každou **2.** a **4.** neděli v měsíci v **17.30** hod. v kostele Allerheiligen, Neubadstrasse 95.
v Bernu: každou **2.** a **4.** sobotu v měsíci v **17.30** hod. v kryptě kostela Dreifaltigkeit na Taubenstrasse 6 v blízkosti hlavního nádraží
v Ženevě: každou **1.** a **3.** neděli v měsíci v **16.30** hod. v kostele St. Julien, Rue Virg.-Malnati 3, **Meyrin**
v Lausanne: každou **1.** a **3.** neděli v měsíci v **10.00** hod. v Chapelle du Servan, Chemin E.-Grasset 12

Aktuální informace najdete také na www.slovaci.ch !

MIMOŘÁDNÁ OZNÁMENÍ

P. Luboš Utekal – novokněz

P. Luboš před odchodem na studia teologie do Nitry, pracoval několik let ve Švýcarsku v jedné „Käserei“ u Afoltern/ZH.
Velmi často proto ministroval při nedělních večerních bohoslužbách v Zürichu.
17. června 2017 přijal kněžské svěcení a od 1. července začal jako kaplan působit v Močenku v Nitranské diecézi.

Své **NOVOKNĚŽSKÉ POŽEHNÁNÍ** nám přijede udělit o víkendu ***23. – 24. září 2017***. Mši sv. povede v sobotu ve ***Winterthuru*** v 18.15 h., v neděli v 9.30 h. v kryptě kostela ***Liebfrauen*** v Zürichu a v 19.00 h. v kryptě kostela ***Herz-Jesu Wiedikon***, také v Zürichu.

Do nové služby mu přejeme především pomoc Ducha Svatého, ochotu naslouchat svěřeným lidem, radostné a milosrdné srdce a sílu vytrvat až do konce!

SETKÁNÍ KRAJANŮ v ŘÍMĚ:

Valná hromada členů Českého náboženského střediska se koná letos v týdnu od **6. do 11. listopadu 2017**. Pokud by měl někdo z krajanů zájem o pobyt v Římě v tomto termínu, může se ještě přihlásit přímo v Římě: **Tel: 0039/06/ 636256,**nebo na e-mail adrese: velehrad.roma@ gmail.com

Podrobné informace i o cenách a stravování na zcela nových „Webseite“: www.velehrad.net

Jednací den Valné hromady je v úterý 7.11. Ve středu možnost společné audience se Svatým Otcem, ve čtvrtek bývá společný výlet do okolí Říma – zakončený setkáním u dobrého vína ve Frascati, pátek a sobota osobní program.

ZÜRICH: DEN NÁRODŮ (Tag der Völker) – setkání všech národnostních skupin, které slaví své bohoslužby ve farnosti Herz-Jesu Wiedikon (Poláci, Češi a Slováci, Tamilové a Indové), se koná v neděli **29. října 2017.**

Společná mše svatá začíná v **11.00** h., po ní následuje pohoštění a kulturní program v prostorách farního centra Johanneum.

Večerní česká mše tento den se již NEKONÁ!

PAMÁTKA ZEMŘELÝCH – každý rok ***v měsíci listopadu*** vzpomínáme na naše zemřelé. Také v rámci České misie budeme na naše zemřelé pamatovat při mších svatých na všech místech, kde se konají pravidelné bohoslužby.

HLAS MISIE Oběžník České katolické misie ve Švýcarsku. Vydává: P. Špaček Antonín, Brauerstrasse 99, 8004 Zürich. Tel. i Fax: 044 –241 50 25; E-mail Adresse: spacek.misie.ch@email.cz
Tisk: Offset Holend AG - Töpferstrasse. 26, 8045 Zürich , T: 044 - 272 52 76; offholend@swissonline.ch